

Gözcü (1951)

Gelecek sefere, tam güneyde yükselen dolunayı gördüğünüzde dikkatlice sağ tarafına bakın ve gözünüzü yuvarlağın kıvrımları üzerinde gezdirin. Saat iki yönünde küçük siyah bir oval fark edeceksiniz, gözleri bozuk olmayan biri bunu oldukça kolay fark edebilir. Ay'da en büyüleyici yerlerden biri olarak bilinen Mare Crisium –Ay Denizi– duvarla çevrilmiş büyük bir düzlüktür. Çapı beş yüz kilometre olan ve neredeyse tamamı görkemli dağlarla çevrilen Ay Denizi, 1996 yazının sonunda biz araştıranlara kadar hiç keşfedilmemişti.

273

Araştırmamız oldukça büyük çaptaydı. Erzaklarımızı ve teçhizatlarımızı Ay'daki ana merkezden sekiz yüz kilometre uzaklıktaki Mare Serenitatis'e taşıyan iki güçlü yük gemimiz vardı. Bunun yanında kara taşıtlarımızın geçemediği bazı bölgelerde kısa mesafeli ulaşım için tasarlanmış üç küçük roket vardı. Şanslıyız ki Ay Denizi'nin büyük bir bölümü düzdü. Diğer yerlerden farklı olarak çok yaygın ve tehlikeli olan büyük yarıkların hiçbiri yoktu, değişik boyutlardaki kraterler ve dağlar çok azdı. Ancak şu kadarını söyleyebiliriz ki, güçlü paletli traktörlerimiz bizi istediğimiz yere götürmekte zorluk çekmeyeceklerdi.

Deniz'in güney bölgesine keşfe çıkan grubun sorumlusu olarak bir yer bilimcisi ve ukalalık yapmak gerekirse, bir ay uzmanıydım. Bir milyar yıl kadar önce kadim bir deniz olan kıyı boyunca dağların eteklerinde ilerleyerek bir hafta içinde Ay'ın bin beş yüz kilometre kadarını bir baştan öbür başa geçmiştik. Dünya'da hayat başlarken burada çoktan sona eriyordu. Sular, korkunç büyüklükteki sarp kayalıklardan Ay'ın boş merkezine doğru geri çekiliyordu. Üzerinde yol aldığımız arazi bir zamanlar yaklaşık bir kilometre derinliğinde bir okyanustu ama şimdi okyanus suyuna ait tek iz, yakıcı güneşin asla giremeyeceği mağaralarda bulunabilen ince buz billurlarıydı.

Ay'daki gezintimize şafak sökmeden, erkenden başlamıştık ve akşam olana dek Dünya zamanıyla neredeyse bir haftalık süremiz vardı. İlginç mineraller bulmak ya da gelecekteki gezginlere rehberlik edecek işaretleri yerleştirmek için gün içinde aracımızdan uygun alanlara pek çok kez çıkardık. Olaysız bir yolculuktu. Ay'ın araştırılmasıyla ilgili tehlikeli, hatta özellikle de heyecanlı hiçbir şey yoktur. Hava basınçlı traktörlerimizde bir ay rahat bir şekilde yaşayabilirdik. Eğer bir sorunla karşılaşırsak yardım için telsizle her an haber gönderebilir ve bizi kurtaracak bir uzay gemisi gelinceye kadar rahat bir şekilde bekleyebilirdik.

Ay'ın araştırılmasıyla ilgili heyecan verici hiçbir şeyin olmadığını az önce söylemiştim, fakat bu elbette ki doğru değil. Yeryüzündeki yumuşak tepelerden çok daha sarp olan bu akıl almaz dağlardan hiç kimse bıkamazdı. Bu kayıplara karışmış denizin burunlarının ve tepeliklerinin etrafında dolaşırken, karşımıza ne eşi bulunmaz güzellikte yeniliklerin çıkacağını asla bilemezdik. Ay henüz yeni oluşurken kısa süren volkanik çağda dağlara şiddetle vuran sel yağmurlarıyla beslenen yüzlerce nehrin okyanusla buluştuğu yerde, Ay Denizi'nin bütün güney kısmını kaplayan büyük bir del-

ta oluşmuştu. Çok eski dönemlerde oluşan bu vadilerin her biri, bilinmeyen yüksekliklerin ötesine tırmanmamız için bize adeta meydan okuyordu. Ancak daha gideceğimiz yüzlerce kilometre mesafe vardı ve yapabildiğimiz tek şey bizden sonraki neslin tırmanabileceği yükseltilere özlemle bakmaktı.

Araçta Dünya saatini esas aldık. Her gün tam saat 22.00'da son telsiz mesajı merkez üssüne gönderilecekti ve o günlük yayını sona erdirecektik. Dışarıda hemen hemen dik bir açıyla gelen güneşin altındaki kayalıklar hâlâ ışıldıyordu, fakat sekiz saatlik bir uykudan uyanacağımız âna kadar bize göre gece olmuştu. Sonra içimizden biri kahvaltı hazırlayacaktı, elektrikli tıraş makinelerinin büyük cızırtısı ortalığı kaplayacaktı ve biri Dünya'dan gelen kısa dalga radyoyu açacaktı. Kızaran sosislerin kokusu kabini doldurunca gerçekten Dünya'da olmadığımıza inanmamız çok zordu. Nesnelere hissettiğimiz ağırlaşma ve doğal olmayan yavaşlık dışında her şey çok olağandı.

275

Ana kabinin köşesinde bulunan mutfakta kahvaltı hazırlama sırası bendeydi. Bunca yıldan sonra o ânı olanca açıklığıyla hatırlayabiliyorum. Radyoda benim en çok sevdiğim ezgilerden, eski Gal havalarından biri, "White Rock'lı David" çalıyordu. Sürücümüz de uzay giysileri içinde tankın paletlerini kontrol ediyordu. Asistanım Louis Garnett, dünkü seyrin geciken kayıtlarını yapmak üzere kumandaya geçti.

Sosislerin kızarmaları için dünyalı bir ev kadını gibi kızzartma tavasının başında beklerken, Ay'ın kıvrımı altında doğuya ve batıya doğru görüş alanımızın dışında bulunan ve bütün güney ufkunu kaplayan dağların eteklerine başıboş bir şekilde göz gezdirdim. Traktörden iki ya da üç kilometre uzakta görünüyordardı ama biliyordum ki en yakını otuz kilometre uzaktaydı. Ay'da uzaktan bakılsa bile yüzeydeki ayrıntılar elbette ki gözden kaçmıyordu, çünkü uzaktan ba-

kıldığında Dünya'daki yüzey şekillerini yumuşatan ve bazen şekillerini değiştiren o belli belirsiz pusluluktan eser yoktu burada.

Bu dağlar üç bin metre yüksekliğindeydi ve asırlar önce bazı yeraltı patlamalarıyla erimiş olan tabakaların gökyüzüne doğru yükselmesiyle buradaki düzlüğün dışında sarp bir arazi olarak bulunuyordu. Ufuk, durduğum yerin üç kilometre uzağında bulunduğu ve Ay küçük bir yer olduğu için en yakın dağın tabanı bile yüzeydeki dik kıvrımlardan dolayı gözle görülemezdi.

Gözlerimi, henüz hiçbir insanın tırmanmadığı, Dünya'da hayat başlamadan önce geri çekilen okyanusların küskün bir şekilde kendi mezarlarına gömüldüğü, beraberinde hayat dolu bir gezegen olma umudunu götürdüğü zirvelere doğru çevirdim. Gün ışığı bu setlere öyle göz kamaştırıcı bir şekilde vuruyordu ki bu durum gözleri rahatsız ediyordu. Yıldızlar setler üzerinde, Dünya'daki bir kış gecesinden daha kara bir gökte sürekli bir şekilde parlıyordu.

Elli kilometre batıda, denize sokulmuş büyük bir burnun sırtında metalik bir parıltı gördüğümde kafamı çevirmek üzereydim. Bu inanılmaz zirvelerden biri, bir yıldız gökyüzünde asılı tutuyormuş gibi boyutsuz bir ışık saçıyordu. Birkaç tane düz kayanın yüzeyinin güneş ışığını tuttuğunu ve bunu doğruca gözlerime yansıttığını düşündüm. Bu gibi şeyler pek olağandışı değildi. Ay ikinci çeyreğindeyken Dünya'daki gözlemciler, güneş ışığı yamaçlarında ve oradan da Dünya'ya parladığında, mavi-beyaz iridyumla ışıldayan Oceanus Procellarum'daki büyük setleri görebilirler. Orada ne tür bir taşın böyle parlayabileceğini merak ettim ve gözlem kulesine çıkarak on santimetrelik teleskobumuzu batıya doğru çevirdim.

Beni boşuna umutlandırdığımı anlayacağım kadarını gördüm. Görüş alanında keskin ve net olan dağ zirveleri sadece

bir kilometre ötede gibi görünüyordu, fakat güneş ışığını tutan şey tanımlanamayacak kadar küçüktü. Bununla birlikte akıl almaz bir simetrisi vardı ve üzerinde durduğu doruk nokta şaşkırtıcı derecede düzdü. Mutfaktan gelen yanık kokusu, kahvaltı sosislerimizin yarım milyon kilometrelik yolu boşuna katettiğini söyleyinceye kadar, bütün dikkatimle gözlerimi uzaya dikerek uzun süre bu parıldayan esrarengiz şeye bakmaktan kendimi alamadım.

Batıdaki dağlar gökyüzüne yükselirken, bütün sabah Ay Denizi'nin ötesine geçmek için yolumuzu tartıştık. Muhtemelen uzay giysileri içindeyken tartışma telsizle de sürecekti. Arkadaşlarımda da belirttiği gibi, Ay'da kesinlikle zeki canlılardan eser yoktu. Orada var olan tek canlı şey, ilkel döneme ait birkaç bitki ve onların daha az bozulmuş atalarıydı. Herkes kadar biliyordum bunu, ama orada bir bilim insanının kendini gülünç duruma düşürmekten korkmaması gerekiyordu.

277

“Dinleyin,” dedim en sonunda, “oraya sadece içimi rahatlatmak için gidiyorum. Bu dağ üç bin beş yüz metreden daha alçaktır. Dünya'daki yer çekimiyle sadece altı yüz metre ve bu gezintiyi dışarıda yirmi saatte yapabilirim. Her zaman bu tepelere gitmeyi istemişimdir ve bu benim için iyi bir bahane oldu.”

“Eğer boynunu kırmazsan tabii ki,” dedi Garnett. “Üsse geri döndüğümüzde gezi grubunun alay konusu olacaksın. Şu andan itibaren bu dağ muhtemelen ‘Wilson’ın Çılgınlığı’ olarak adlandırılacak.”

“Boynumu kırmayacağım,” dedim sert bir şekilde. “Pico ve Helicon’a tırmanan ilk kişi kimdi?”

“Fakat o günlerde çok daha genç değil miydin?” diye ki-
barca sordu Louis.

“Bu,” dedim büyük bir gururla, “gitmek için en iyi sebeptir.”

Aracımızı burnun bir kilometre kadar içerisine sürdükten sonra o gece erken yattık. Garnett sabah benimle geliyordu, o iyi bir dağcıdır, daha önce de bu tür serüvenlerde benimle birlikte olmuştu. Sürücümüz de araçta bir süreliğine de olsa tek yetkili olarak bırakıldığı için çok memnundu.

İlk bakışta bu tepelere tırmanılması kesinlikle mümkün değil gibi görünüyordu, fakat her şeyin normalden altı kat daha hafif olduğu bir yerde, yükseklik korkusu da olmayan biri için çok kolaydır. Ay dağcılığında asıl tehlike kendine aşırısı güvenmektir. Ay'da yüz seksen metreden düşüş Dünya'da sadece otuz metreden düşüşte olduğu gibi öldürücü olabilir.

İlk molayı düzlükten bin iki yüz metre yükseklikte bulunan geniş bir çıkıntıda verdik. Tırmanma pek zor değildi fakat alışılmıştan dışında bir güç sarf ettiğimden bacaklarım tutulmuştu, ben de moladan memnundum. Aracımızı, tepenin çok aşağısında bulunan ince metal bir böcek gibi görüyorduk. Bir sonraki tırmanışa başlamadan önce durumumuzu sürücümüze bildiriyorduk.

Uzay elbiselerimizin içinde rahatlatıcı bir serinlik vardı, çünkü soğutma üniteleri yakıcı Güneş'le mücadele ediyor ve vücut ısıımızı düşürüyordu. Tırmanma hareketlerimizi birbirimize haber vermenin ve ilerleyişimizin planını tartışmanın dışında nadiren konuşuyorduk. Garnett'ın ne düşündüğünü bilmiyordum ama muhtemelen boşa kürek çektiğimizi düşünüyordu. Büyük kısmında onunla aynı fikirdeydim, fakat tırmanma zevki, şimdiye kadar hiçbir insanın buraya ulaşamadığını bilmek ve sürekli artan muhteşem manzaranın coşkusu bana gereksindiğim ödülü verdi.

Teleskopla incelediğim elli kilometre uzaklıktaki kayayı karşımızda gördüğümde fazla heyecanlandığımı sanmıyorum. Bizden on beş metre yüksekteydi ve dikkatimizi platonun çorak arazisine çeken şey orada olacaktı. Asırlar önce

düşen bir meteor tarafından parçalanmış kayalardan, bozulması ve değişmesi mümkün olmayan bu sessizlikteki yarılmış düzlüklerden kesinlikle hiçbir şey daha taze ve parlak olamazdı.

Taşın yüzeyinde tutunacak yer olmadığından demir kanca kullanmak zorundaydık. Yorgun kollarım yeniden güç kazandı, üç dişli metal çapayı başımın üzerinde çevirdim ve yıldızlara doğru gönderdim, ilk seferinde boşandı ve halatı çektiğimizde yavaşça geri geldi. Üçüncü denememizde dişler sıkıca kenetlendi ve ikimizin ortak ağırlığı bile kıvıltılamayı başaramadı.

Garnett endişeli bir şekilde bana baktı. İlk önce o gitmek istiyordu, bunu söyleyebilirdim, fakat kaskımın camının arkasından ona gülümsedim ve kafamı salladım. Yavaşça son girişimime başladım.

Uzay elbiselerime rağmen yirmi kilo ağırlığındaydım, bu yüzden ayaklarımı kullanma zahmetine girmeden ellerimle kendimi yukarı doğru çektim. Kenarda durup arkadaşşıma el salladım, daha sonra biraz daha ilerleyip dimdik ileriye doğru baktım.

Sizin de anlamış olacağınız gibi şu âna kadar orada bulabileceğim tuhaf ya da olağandışı bir şey olmadığına neredeyse ikna olmuşum. Neredeyse ama tamamen değil, beni öne iten işte aklımdan çıkmayan bu şüpheydi. Hatta bu şüphe olmaktan çıkıp iyice belirgin bir hal almıştı.

Belki de otuz metre yükseklikteki bir platoda duruyordum. Bir zamanlar bu plato doğal olamayacak kadar düzdü ancak uzun yıllar boyunca yüzeyi, düşen meteorlarla çukurlaşmış ve yarılmıştı. Bu plato kabaca piramit şeklindeki parlak bir yapıyı desteklemek için düzleştirilmişti. İnsan boyundan iki kat daha yüksek olan bu yapı, kayanın içine birçok kesiti olan dev bir mücevher gibi yerleştirilmişti.

Bu ilk birkaç saniye içinde belki pek heyecanlanmamış-

tım. Sonra yüreğimin kalktığını ve garip, tarif edilmez bir sevincin içimi kapladığını hissettim. Çünkü Ay'ı seviyordum ve artık biliyordum ki, Aristarchus ve Eratosthenes'in büyüyen yosunları onun ilk dönemlerde meydana getirdiği tek hayat değildi. İlk kâşiflerin eski, kabul görmeyen düşünceleri doğruduydu. Her şeye rağmen bir Ay uygarlığı var olmuştu ve bunu bulan ilk kişi bendim. Yüz milyon yıl geç gelmek beni fazla üzmedi, gelmiş olmak yeterliydi.

Aklım normal bir şekilde analiz yapmaya ve sorular sormaya başlamıştı. Bu bir bina mı, yoksa tapınak mıydı ya da dilimde karşılığı olmayan bir şey miydi? Eğer karşımdaki sadece bir bina ise, niçin erişilmesi güç bir nokta gibi yükseliyordu? Bir tapınak olup olamayacağını merak ettim ve garip bir ruhban sınıfından olan ustaların, Ay'ın ölen okyanuslarının sularının çekilmesinden nasıl korunacakları konusunda tanrılarından yardım istediklerini ve onlara boş yere yakardıklarını hayal ettim.

280

Nesneyi daha yakından görebilmek için birkaç adım daha ileri gittim, fakat bir tür tedbir duygusu beni daha fazla yaklaştırmaktan alıkoymuyordu. Arkeoloji hakkında biraz bilgim vardı, dağı düzleştiren ve hâlâ gözümüzü kamaştıran yüzeyin parıltısını artıran bu uygarlığın düzeyini tahmin etmeye çalıştım.

Eğer Mısırlı işçilerin elinde bu eski mimarların kullandığı garip malzemeler olsaydı, Mısırlılar bunu başarabilirdi, diye düşündüm. Bu şey o kadar küçüktü ki, bizden daha gelişmiş bir ırkın yaptığı bir esere bakabileceğim aklıma gelmemişti. Ay'da zekânın bulunduğu fikri kabul edilemeyecek kadar aşırıydı ve gururum böyle bir sonuca varmamı kabul etmiyordu.

Daha sonra kafa derime yerleşen ve orada, boynumun üstünde sürünen bir şey fark ettim, öylesine önemsiz ve masumcaydı ki birçoğu bunu fark edemezdi. Platonun meteorlarla oluştuğunu söylemiştim. Kendisini yerinden edecek

bir rüzgârın olmadığı herhangi bir dünyadaki yüzeyin altına gizlenen uzay tozuyla her yeri kaplanmıştı. Ama toz ve meteor izleri küçük piramide yaklaşan geniş bir daire içinde birdenbire kayboldu. Sanki görünmez bir duvar onu, zamanın verdiği tahribattan ve uzayın yavaş ama sonsuz bombardımanından koruyordu.

Birinin kulaklıklarında haykıran sesini duydum ve Garnett'ın bir süredir beni aradığını anladım. Pek konuşacak durumda olmadığıma inanıp, sendeleyerek tepenin köşesine ulaştım ve bana katılması için ona işaret ettim. Sonra tozların içindeki daireye geri döndüm. Ufalanmış kayadan bir parça aldım ve onu parıldayan gizeme doğru yavaşça fırlattım. Eğer bu çakıl taşı bu görünmez bariyerde gözden kaybolursa, şaşırmamalıydım. Fakat o, düz, yarım küre şeklindeki yüzeye çarpmış görünüyordu ve yavaşça yere kaymıştı.

Artık biliyordum ki, kendi ırkımın geçmişiyle ilişkilendirilebilecek hiçbir şeye bakmıyordum. Bu bir yapı değil, sonsuzluğa meydan okuyan bir güçle kendini koruyan bir makineydi. Bu güçler ne türden olursa olsunlar hâlâ işlevlerini yerine getiriyorlardı ve belki de onlara fazla yaklaşmıştım. Geçen yüzyılda insanlığın tuzağa düşürdüğü ya da dize getirdiği bütün o ışınları düşündüm. Korumasız bir atomik atmosfer yığınının ölümcül, sessiz dünyasına girdiğim için artık geri dönülemez bir biçimde kaderime mahkûm olabildim.

Bana katılan ve şu anda sessizce yanımda duran Garnett'a döndüm. Garnett bana çok ilgisiz göründü ve bu nedenle de onu hiç rahatsız etmedim. Tepenin sonuna varıncaya kadar düşüncelerimi düzenleme çabası içinde yürüdüm. Ayaklarımın altında Ay Denizi -Mare Crisium- duruyordu. Aslında birçok insana tuhaf gelebilecek bu görüntünün bana güven veren bir aşinalığı vardı. Gözlerimi, yıldızların beşiğinde uyuyan hilal şeklindeki Dünya'ya çevirdim ve bu bilinme-

yen yaratıcılar işlerini bitirdiklerinde onun bulutlarının neyi sakladığını merak ettim. Karbon devrinin buharlı ormanını mı, ilk amfibilerin karayı fethetmek için sürüneceği kasvetli kıyı şeridini mi? Yoksa hayatın ortaya çıkışından önceki uzun yalnızlığı mı?

Şimdi açıkça görülebilen sonucu niçin tahmin edemediğimi sormayın. İlk keşfimin heyecanıyla, şüphe etmeden kristalleşmiş görüntünün Ay'ın geçmiş zamanlarına ait bir ırk tarafından inşa edildiğini kabul ettim. Fakat aniden karşı konulmaz bir güçle, Ay'a benim olduğum kadar yabancı olduğu inancı beni sardı.

Yirmi yılda yozlaşmış birkaç bitki dışında hiçbir hayat izine rastlamadık. Kaderi ne olursa olsun hiçbir Ay uygarlığı, var olduğuna dair hiçbir iz bırakmamıştı.

Parlayan piramide tekrar baktım ve Ay'la ilgisi olamayacak kadar uzak olduğunu fark ettim. Kendimi aniden başlayan heyecan ve aşırı çabanın sebep olduğu delice ve histerik bir gülüşle titrerken buldum. Çünkü bu küçük piramidin benimle konuştuğunu ve bana, "Üzgünüm, ben burada sadece bir yabancıyım," dediğini hayal ediyordum.

Bu görünmez kalkanı ayırarak kristal duvarlar içindeki makineye ulaşmamız yirmi yılımızı aldı. Anlayamadığımız şeyi en sonunda atomun vahşi gücüyle kırdık ve şimdi dağda bulduğum sevimli, parlak şeyin parçalarını görüyorum.

Bir anlamları yok. Piramidin mekanizmaları –eğer gerçekten mekanizmayysalar– anlayabileceğimizin çok ötesinde bir teknolojinin ürünü, belki de parafizik güçlerin teknolojisinin bir ürünü.

Diğer gezegenlere ulaşıldığı için gizem peşimizi bırakmıyor ve biz biliyoruz ki evrenimizde sadece Dünya zeki canlıların sahibidir. Dünya'daki herhangi kayıp bir uygarlık bu makineyi yapmış olamaz, çünkü platodaki meteor tozunun kalınlığından yaşını belirleyebildik. Bu şey, Dünya'daki de-

nizlerde hayat ortaya çıkmadan önce kurulmuştu o dağda.

Dünyamız şimdiki yaşının yarısındanayken bir şeyler yıldızlardan Güneş Sistemi'ne doğru geçerken izini bıraktı ve tekrar kendi yolunda ilerledi. Biz onu parçalayana kadar makine hâlâ kurucularının amaçlarını yerine getiriyordu, bu amaca gelince işte benim tahminim.

Hemen hemen yüz milyar yıldız Samanyolu'nun çemberi içinde dönüyor ve biz bu tepelere ulaşmadan önce, diğer güneşlere ait dünyalardaki ırklar buraları çoktan tırmanıp geçmiş olmalılar. Böylesi uygarlıkları düşünün, zamanın çok gerisinde, Yaradılışın son pırıltılarının solmasına rağmen bir evrenin hâkimleri o kadar gençtiler ki, hayat sadece bir avuç gezegen için var olmuştu. Onları bizim hayal bile edemeyeceğimiz bir yalnızlık, sonsuzluğa bakıp da orada düşüncelerini paylaşacağı hiç kimseyi bulamayan tanrıların yalnızlığıydı.

Bizim gezegenleri incelediğimiz gibi onlar da yıldız kümelerini incelemiş olmalıydılar. Her yerde dünyalar olabilirdi fakat ya boş ya da sürüngenlerle veya zeki olmayan şeylerle dolu olacaktı. Bizim gezegenimiz de böyleydi. Şafak vakti insanların ilk gemisi Plüton'un ötesindeki boşluktan süzülerek geldiğinde, büyük volkanların dumanı gökyüzünü hâlâ boyuyordu. Bu gemi, dışarıdaki donmuş gezegenleri, kaderlerinin hiçbir yerinde hayatın hiçbir rol oynamayacağını bilerek geçti. Güneş'in ateşiyle kendilerini ısıtmak ve hikâyelerinin başlamasını beklemek için iç gezegenlere gelmişlerdi.

Bu gezginler, ateş ile buz arasındaki dar alanda güvenli bir şekilde gezinen Dünya'ya bakmış ve Güneş'in çocuklarının en güzeli olduğunu tahmin etmiş olmalıydılar. Burada, uzak gelecekte zeki yaratıklar olabilirdi, fakat hâlâ önlerinde sayısız yıldız vardı ve belki de asla aynı yoldan tekrar geçmeyeceklerdi.

Böylece, bütün gezegenlere, hayat umuduyla evrene baştan başa serpiştirdikleri milyonlarca gözcüden birini oracıkta bıraktılar. O, aslında çağlar boyunca kimsenin kendisini keşfetmediği gerçeğini sabırla gösteren bir işaret kulesiydi.

Belki bu kristal piramidin neden Dünya üzerine değil de Ay'a yerleştirildiğini anlarsınız. Bunu inşa edenler, hâlâ yabanelikleriyle boğuşan ırklarla ilgilenmiyorlardı. Uzayda yolculuk yapıp böylece beşiğimiz Dünya'dan kurtulduktan sonra hayatta kalabildiğimizi ispat edebilirsek, bizim uygarlığımızla ilgilenebilirlerdi. Bu, er geç her zeki ırkın karşılaşacağı bir meydan okumaydı. Aslında iki yönlü bir meydan okumaydı, çünkü atom enerjisinin fethine ve ölüm ile yaşam arasındaki son seçime bağlıydı.

Bu krizi atlattığımız anda, piramidi bulup onu açmaya çalışmamız sadece an meselesi olacaktı. Şimdi ise sinyaller durmuştu ve görevli olanlar dikkatlerini Dünya'ya yönelteceklerdi. Belki de bizim daha çocuk olan uygarlığımıza yardım etmek istiyorlar. Ancak oldukça yaşlı olmalılar ve yaşlılar genellikle gençleri delicesine kıskanırlar.

Artık Samanyolu'na, acaba gizli görevliler hangi yıldız bulutu kümelerinden geliyor diye sormadan bakamayacağım. Eğer çok beylik bir benzetmeyi başlıyorsanız, yangın alarmını kurduk ve beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.

Uzun süre beklemek zorunda kalacağımızı sanmıyorum.